

Р Е Ш Е Н И Е

№ 32

гр. Перник, 30.01.2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и пети януари, две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник – прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №389 по описа на съда за 2011 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по повод касационна жалба на ЕТ „Д.Д.-Мидима-Д“ със седалище и адрес на управление: гр. Дупница, ул. „Николаевска“ №9, срещу решение №269 от 04.11.2011 г. на Районен съд – Радомир, постановено по НАХД. №391 по описа на съда за 2011 г. С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) №23-2301395 от 07.06.2011 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, срещу ЕТ "Д.Д.-***, като на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

С касационната жалбата се иска отмяна на оспорваното решение като незаконосъобразно и неправилно. Наведени са доводи за допуснати съществени нарушения в административнонаказателната процедура при съставянето на акта и връчване на наказателното постановление, които твърди се, първоинстанционния съд не е съобразил при постановяване на своето решение.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Ответникът по жалбата Дирекция "Инспекция по труда" – Софийска област, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и прави искане, допълнено и мотивирано и в представени пред съда писмени бележки, решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, поради което

постановеното от Районен съд – Радомир решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което се дължи разглеждането и по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административен съд – Перник, след като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от правна страна, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция следното:

Районен съд – Радомир е направил фактическите си заключения на база на данните, внесени чрез представените и събрани пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях е приел за установено безспорно, че на 24.02.2011 г. при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от контролни органи на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област в обект – шивашки цех в гр. Радомир, в сграда зад завод „Ветпром“ – метален амбалаж, стопанисвана от касационния жалбоподател, същият – в качество „работодател“, не е уредил като трудови правоотношенията си с лица, престиращи му работна сила, измежду които и Росица Йорданова Милева, заварена да шие на шевна машина, като не е сключил с лицето писмен трудов договор преди постъпването ѝ на работа. Проверката е била инициирана вследствие множество сигнали от работници и сигнал от Районна прокуратура – Радомир до инспекцията. Като резултат от това и след извършена на 14.03.2011 г. и 15.03.2011 г. документна проверка, на ЕТ „Д.Д. – Мидима“ на 19.04.2011 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който на 07.06.2011 г. е издадено и процесното НП.

При така установеното от фактическа страна районният съд е намерил от правна такава, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от компетентни органи, в необходимата форма и при спазване изискванията съответно на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения, които да опорочават административнонаказателното производство или да са ограничили правото на защита на лицето, посочено за нарушител, така че да е налице основание за отмяна или изменение на НП. Относно размера на определеното административно наказание, районният съдия е намерил същото за правилно и справедливо индивидуализирано, при съобразяване с правилата и на чл. 27 от ЗАНН.

Настоящият касационен състав споделя изводите на районния съд, поради което намира жалбата за неоснователна. Мотивите за това са следните:

Нарушението по чл. 62, ал. 1 от КТ предполага работодателят да не е изпълнил задължението си да сключи писмен трудов договор с работника. Фактическия състав на нарушението включва липса на трудов договор сключен между работодател и лице, заварено да престира работна сила, подписан и от двете страни. Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията по предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови такива. По делото е безспорно установено наличието на достатъчно елементи на трудово

правоотношение: наличие на работно място – напълно оборудван шивашки цех; предоставяне на работна сила – лицето **Росица Милева** е работело на шевна машина в момента на проверката в работно облекло; дължимо възнаграждение за престоиран *труд*, следователно – трудово. Представения по делото граждански договор, който настоящия състав намира за сключен единствено за целите на образуването административнонаказателно производство, съдържа уговорка за изплащане на определена сума за „положения труд“. Този извод, съвкупно и с изводите, направени въз основа на останалите събрани по делото доказателства сочи в посока на прикрити трудови правоотношения. В попълнената от „работника“ (така го нарича и самия жалбоподател) декларация, която настоящия състав цени като доказателство, лицето сочи, че има установено работно време, а и че работи като „шивач“, което не кореспондира с уговорката по т. нар. граждански договор, наличието на който между другото не се споменава в декларацията, независимо, че от данните в същия е видно, че страните по него са обективирали волята си на 14.02.2011 г. т.е. преди проверката. Описаната в АУАН фактическа обстановка се потвърждава и от свидетелските показания изслушани пред районния съд. В този смисъл са неоснователни твърденията в касационната жалба, че вмененото административно нарушение почива на предположения.

При всички тези данни безспорно е налице констатираното нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ, тъй като лицето е полагало труд без да има сключен писмен трудов договор. Твърденията на жалбоподателя, че пред районния съд не е доказано качеството му „работодател“ са неоснователни. Качеството работодател, в случаи когато трудов договор не е налице, се установява с факта на това, че същият е допуснал в стопанисван от него обект, предназначен и оборудван за осъществяване на определена дейност лице – работник, което да извършва точно тази дейност. Няма как да е налице *наемане* на работници по трудово правоотношение, тъй като в такъв случай не би било налице процесното нарушение. От значение е факта на установено наличие на елементи на трудово правоотношение, неуредено по предвидения в закона ред.

Твърдението на жалбоподателя, че „страните по договора разполагат със свобода да избират какъв вид договор да сключат и при какви условия“ настоящия състав намира за абсолютно противоречащо на повелителни норми на закона, що се отнася до трудови правоотношения с присъщите им елементи, каквито в настоящия случай считаме за безспорно установени и в административнонаказателното производство и в това пред районния съд. Касационният състав намира, че при преценката на събраните по делото доказателства първоинстанционният съд не е допуснал противоречивото им тълкуване, нито е игнорирал относими такива, поради което намираме изводите за логически и последователни. Районния съд при напълно изяснена фактическа обстановка и събрани надлежно достатъчно и относими доказателства е стигнал до законосъобразен и правилен извод, че са били налице елементи на трудово правоотношение, поради което касаторът е извършил вмененото му нарушение. Гражданските договори не са противозаконни, но по смисъла на Закона за задълженията и

договорите, не и по смисъла на Кодекса на труда, като нормативен акт регламентиращ определена група правоотношения със специфичните им белези. Именно това урежда в частност нормата на чл. 62 ал. 1, разгледана във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ - да не се предоставя работна сила, без да има сключен писмен трудов договор, защото отношенията при предоставяне на работна сила могат да се уреждат само като трудови правоотношения. Тази разпоредба императивно ограничава свободата на договаряне в смисъл, че когато предмет на договор е предоставяне на работна сила, това може да бъде единствено трудов договор, който се сключва в писмена форма. След като обективно е било установено извършването на трудова дейност и осъществяването на определена трудова функция, правомерно е ангажирана и следващата се отговорност на нарушителя за неизпълнение на вменено по закон задължение.

Доводите в касационната жалба, че районния съд в нарушение на закона не бил обсъдил всички онези писмени и гласни доказателства, които оневиняват жалбоподателя, са несъстоятелни. Първоинстанционният съд е развил подробни съображения кои доказателства цени и защо, както и е посочил тези, на които основава крайният си извод за законосъобразност на НП.

Правилни са изводите на районния съд и по отношение на законосъобразното определяне на наложената имуществена санкция. В съдебното решение са изложени доводи, че имуществената санкция е съобразена с тежестта на извършеното нарушение и критериите по чл.27 от ЗАНН, които изводи се споделят от касационния състав.

Предвид гореизложеното, както и след извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящата касационна инстанция намира оспореното решение на Районен съд - Радомир за правилно и законосъобразно, както и за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №269 от 04.11.2011 г. на Районен съд - Радомир, постановено по НАХД №391/2011 г., с което е потвърдено наказателно постановление №23-2301395 от 07.06.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, издадено срещу ЕТ "Д.Д.-***.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.